

RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

UITSpraak Nr. 2000/90 Br

in de klacht nr. 047.00

ingediend door:

hierna te noemen 'klager',

tegen

hierna te noemen 'verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer.

Uit de stukken is, voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, het navolgende gebleken.

Inleiding

Klager had bij een rechtsvoorganger van verzekeraar een opstalverzekering gesloten voor de opstallen van een hem in eigendom toebehorend perceel. De verzekering dekte onder meer het risico van brand. Waar in het hierna volgende wordt gesproken over 'verzekeraar' wordt daaronder ook begrepen de rechtsvoorganger van verzekeraar.

Op 10 september 1991 zijn de opstallen, toen klager met een brander herstelwerkzaamheden aan een goot verrichtte, door brand verwoest. Verzekeraar heeft met een beroep op merkelijke schuld van klager hem schade-uitkering ontzegd. Deze afwijzing is vervolgens inzet geweest van een civiele procedure, waarin de vordering van klager op verzekeraar zowel in eerste aanleg door de rechtbank als in hoger beroep door het gerechtshof werd afgewezen, zulks op grond van door beide rechterlijke colleges bij klager aanwezig geachte merkelijke schuld.

De klacht

Verzekeraar heeft met een beroep op merkelijke schuld aan klager schade-uitkering ontzegd, maar van klagers zijde geraadpleegde schade-experts waren allen van mening dat van merkelijke schuld van klager geen sprake was. De

2000/90 Br

Stichting de Ombudsman te Hilversum is van oordeel dat verzekeraar te snel en te gemakkelijk heeft aangenomen dat er sprake is van merkelijke schuld.

Tijdens de zitting van het gerechtshof in 1997 heeft klager tevergeefs getracht het misverstand met betrekking tot de afstand van de plaats van zijn werkzaamheden en het aanwezige hooi/stro uit te leggen. Klager werd echter op geen enkele manier in de gelegenheid gesteld zijn visie op de zaak te geven.

Daarom heeft klager nu zijn hoop op de Raad gevestigd. Nog steeds wordt klager door het schadevooral mentaal belast: klager had immers alle nodige voorzorgsmaatregelen genomen en was ter zake kundig.

Het standpunt van verzekeraar

De klacht betreft uitsluitend de vraag of klager merkelijke schuld kan worden verweten aan het ontstaan van de brand op 10 september 1991.

Deze vraag heeft van aanvang af klager en verzekeraar verdeeld gehouden. In dit juridisch dispuut werd klager aanvankelijk bijgestaan door zijn rechtsbijstand-verzekeraar en later door een advocaat. Dit geschil heeft geleid tot een procedure voor de rechtbank en in hoger beroep voor het gerechtshof. Beide instanties hebben beslist dat er sprake is van merkelijke schuld van klager en hebben zijn vordering op verzekeraar afgewezen. Klager heeft tegen het arrest van het gerechtshof geen cassatie aangetekend, ook niet op grond van het schenden van procedureregels.

Dit laatste vermeldt verzekeraar expliciet, omdat klager in zijn klacht stelt dat hij door het gerechtshof op geen enkele manier in de gelegenheid is gesteld zijn visie op de zaak uiteen te zetten.

Nu het arrest van het gerechtshof in kracht van gewijsde is gegaan, is over het meningsverschil tussen klager en verzekeraar in hoogste instantie beslist.

Verzekeraar is dan ook niet bereid daarover opnieuw of verder in discussie te gaan.

Met zijn klacht snijdt klager dezelfde discussie aan waarover de burgerlijke rechter reeds lang definitief heeft beslist. De Raad dient zich op grond van artikel 5 sub c van zijn reglement dan ook niet-ontvankelijk te verklaren.

Het commentaar van klager

Klager heeft, kennis genomen hebbend van het verweer van verzekeraar, zijn klacht gehandhaafd en nog nader toegelicht.

Het oordeel van de Raad

1. In artikel 5 onder c van het Reglement Raad van Toezicht Verzekeringen is bepaald: 'De Raad behandelt geen klachten die betrekking hebben op een bij de rechter of bij een andere, ter beslechting van geschillen in de verzekeringsovereenkomst of bemiddelingsovereenkomst aangewezen instantie aanhangige klacht of geschil dan wel wanneer de rechter of een hiervoor bedoelde instantie reeds over de klacht heeft geoordeeld'.

2. De kwestie waarop de onderhavige klacht betrekking heeft - een verschil van mening over de vraag of bij klager sprake is van merkelijke schuld aan het ontstaan van de brand - is inzet geweest van een procedure in twee instanties waarin, voor partijen thans onherroepelijk, vonnis is gewezen.

3. Nu de rechter mitsdien reeds over het geschil heeft geoordeeld, moet de klacht niet-ontvankelijk worden verklaard.

2000/90 Br

De beslissing

De Raad verklaart de klacht niet ontvankelijk.

2000/90 Br

Aldus is beslist op 4 september 2000 door Mr. R. Herrmann, voorzitter, Mr. J. Borgesius, Mr. Th. B. Ten Kate en Mr. D.H.M. Peeperkorn, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van Mr. S.N.W. Karreman, secretaris.

De Voorzitter:

(Mr. R. Herrmann)

De Secretaris:

(Mr. S.N.W. Karreman)